

Harul Uimitor

Harul uimitor este că Dumnezeu, având putere peste lut, folosind aceeași masă ca și vasele pentru dezonoare au fost create pentru a face vase de cinste.

Harul Uimitor

“Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii” (Tit 2:11)

Când înțelegem sensul real și tot nuanța acolo în răscumpărarea omului, aflăm că definiția harului lui Dumnezeu doar ca “favoarea nemeritată” constituie un reducăionism. Sublinia doar că mântuirea este favoare nemeritată nu arată elementele care alcătuiesc harul uimitor al lui Dumnezeu care este revelată în Hristos.

Reducaionismul apare atunci când l-am ajutat doar sensul cuvântului grecesc “Charis”, care în sine nu prezintă măreția mântuirii în Hristos. Există unele semnificații în faptul că se pare că, la momentul Homer, termenul “Charis” însemna “dragă” sau “atractiv”, și-a lungul timpului, termenul a evoluat la “te rog”, “bunăvoință”, “bunătate”, însă asta nu e tot.

Enumera doar numărul de ori cuvântul “Charis” apare în Noul Testament, de asemenea, nu arată ideea temă, înainte de primar este să ia în considerare termenul în context, mai ales atunci când este utilizat în legătură cu ideea de răscumpărare.

Se înțelege că termenul liber este folosit pentru a descrie dorința lui Dumnezeu de a fi favorabil oamenilor, deși nu sunt vrednici, așa cum citim: “Nu ne trata în funcție de păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre” (Ps 103 :

10), cu toate acestea, ca harul lui Dumnezeu să fie fără cusur dreptatea lui Dumnezeu, puțini știu cum se întâmpla acest lucru “tranzacție”.

Așa cum Dumnezeu a arătat favoare pentru păcătoși, fără a compromite judecată și dreptate? Cum poate fi el pur și simplu și totuși să socotească neprihănit?

“Pentru a arăta dreptatea lui în momentul de față, în așa fel încât el ar putea fi doar și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom 3:26)

Cădea

Pentru a măsura modul în care este necesar harul uimitor al lui Dumnezeu să ne amintim că toți oamenii au căzut în dizgrația din cauza unui om care a păcătuit – Adam. Din cauza infracțiunii de Adam toți urmașii lui au fost făcuți păcătoși, că este născut alienat de la Dumnezeu, în afară de Dumnezeu, improprii pentru gloria Lui (Romani 5:12, 19; 1 Corinteni 15:21).

Nenorocirea care a lovit omenirea nu a luat probleme morale, înainte de greșeala de un om care a păcătuit. Acest lucru înseamnă că oamenii au devenit păcătoși (cu alte cuvinte, copii ai mâniei, copii de nesupunere), pentru a fi descendenți ai cărnii lui Adam, nu de dezavantajele lor desfășoare în relațiile sociale de zi cu zi.

Din cauza calității de membru lui Adam, toți oamenii sunt instruiți în păcat și conceput în nelegiuire (Psalmul 51: 5), astfel încât, de la pânțe sunt despărțiți de Dumnezeu, de unde și denumirea de “rău”.

Când Biblia spune că oamenii sunt spectacole “păcătoși”, că toți copiii lui Adam sunt “rătăcire” de la naștere (Ps 58: 3).

Într-un singur caz (infracțiunea de Adam), toți oamenii împreună rătăcit și a devenit murdar “Ei s-au abătut toate împreună devin murdare: nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Psalmul 53: 3). Acum, interpretul trebuie să găsească bun, au foarte clar că oamenii nu “face” necurat, deoarece acestea sunt tâlhari, criminali, detractori, homosexuali, mincinoși, gelos, etc, pentru că înainte de toate “, împreună” sunt moștenitori ai pedepsei aplicate Adam .

decât arată doar în sus, prin următoarea declarație: “Cine crede în Fiul are viață veșnică, și cel ce nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). Acum, mânia lui Dumnezeu rămâne peste oameni în care nu crede funcție în Hristos, și nu în funcție să se comporte inconveniently.

Furie

Mânia lui Dumnezeu rămâne asupra celor care nu cred, pentru că cine nu crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu rămâne, fiul lui Adam, prin urmare moștenitor al mâniei, o consecință a neascultării (Efeseni 2: 2 -3).

Termenul “furie” nu ar trebui să fie înțeleasă ca o emoție sau senzație de furios de la Dumnezeu. Așa cum descendenții lui Adam sunt numite “copii ai mâniei” pentru a le indica starea de supunere față de păcat, ceea ce nu înseamnă că ei sunt copii ale unui sentiment furios sau o emoție, mânia lui Dumnezeu nu se referă la un sentiment înainte compensația echitabilă stabilit pentru fiii neascultării lui Adam.

Este semnificativ faptul că, în Biblie, oamenii nu sunt numite “fii ai păcatului, dar sunt desemnate” fiii neascultării “sau” copii ai mâniei “. Acest lucru se datorează faptului că “membri” implică două aspecte: a) natura, și; b) moștenire. Copiii sunt părtași de natură și statutul părinților și, prin

urmare, are dreptul la o moștenire.

Când Biblia spune că oamenii sunt “robi ai păcatului”, și nu “copii ai păcatului” înseamnă că, în ciuda faptului că “blocat”, a proprietarului de păcat, există posibilitatea de a fi liber. Dar dacă Biblia spune că oamenii sunt “copii de păcat”, ar însemna că nu ar exista nici o posibilitate de eliberare a condiției copiilor și, concomitent, ar fi ca și cum nu primi “moștenirea” a acestui membru: furie.

Prin urmare, maxima: “Fiul rămâne pentru totdeauna acasă, sclavul nu”, că ne-am rezumat răspunsul lui Isus dat interlocutorii săi: “Isus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun că, Oricine face păcat este robul păcat. Acum, că robul nu rămâne în casă pentru totdeauna; Fiul rămâne pentru totdeauna” (Ioan 8:34 -35), și vorbire Sara “, a spus ea lui Avraam, Distribuție pe roaba aceasta și pe fiul ei: pentru fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu Isaac, fiul meu” (Geneza 21:10).

Aceasta este o descriere tristă a cum a fost sistemelor auxiliare, deoarece sclavii nu a fost însărcinată orice bun sau gospodărie, înainte de ceea ce era lichid și anumite sclavi a fost moartea. Numai moartea a eliberat sclavii de stăpânii lor, precum și moartea soțului ei devine liber femeia (Romani 6: 7; Romani 7: 2).

Când se spune că oamenii sunt “copii ai mâniei” înseamnă că nu există nici o scăpare, cu condiția ca acesta este relevant și nu “moștenirea” pe care fatidic primi. Când se spune că oamenii sunt “robi ai păcatului”, modificările poveste, pentru că încă mai există speranță: posibilitatea de a scăpa de starea de sclavi.

Adam nu a fost generat de păcat în fața lui Dumnezeu a creat. Când a păcătuit, Adam a încetat să mai fie liber și a mers la starea rob al păcatului. Nu se poate spune că Adam este fiul păcatului pentru că, de fapt, a fost creat de Dumnezeu

fereste. Forma de un servitor a venit numai în cazul în care infracțiunea, și, prin urmare, moartea.

În ceea ce privește existența, Adam a fost creat de Dumnezeu. Despre păcat Adam a devenit slujitor. În ceea ce privește furia a devenit copil, deoarece în funcție de infracțiunea nu l-ar trece pedeapsa stabilit: moartea. Deoarece moartea este sigur, omul este luată de copii ai mâniei, pentru că nu se poate scăpa de pedeapsa stabilită ca urmare a neascultării.

Posibilitatea

Dar, așa cum omul nu mai este posibilă “păcătos”?

Ca sclavie este o imagine de supunere a omului de a proprietarului de păcat, răspunsul la om părăsească robia păcatului este moarte!

În antichitate, sclavii care nu au atins libertate în cursul existenței sale numai că ar fi liber de sub jugul robiei, când au murit, pentru că au fost prinși de viață a proprietarilor lor, din cauza legii. Numai moartea robia sclav reușește link-ul de stabilit prin lege și numai moartea unui soț întrerupe legătura de nuntă “Nu știți, fraților (pentru vorbesc unor oameni care cunosc Legea), că legea are stăpânire peste un om atâta timp cât el trăiește” (Romani 7: 1).

Frica de moarte a fost ceea ce a păstrat sclavii care fac obiectul servitute pentru viață, deoarece instinctul de conservare de sine existență a vorbit mai tare. A fost de ajuns pentru a da afară din viața lor pentru a scăpa de iobăgie, cu toate acestea, frica de moarte, care a împiedicat “Și ei, care prin frica morții erau toată viața obiectul lor de a robiei” (Evr 2:15) .

Moartea este diferit de până la praf

Omul este mort pentru neascultarea ce a fost înființată în Eden: "Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta, spunând: Din orice pom din grădină poți să mănânci în mod liber, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci; în ziua în care mânca din el, vei muri negreșit" (Geneza 2:16 -17).

Când Adam a mâncat fructul cunoașterii pom bun și a murit imediat de rău, că este, comuniunea cu Dumnezeu a fost tăiat și a devenit obiectul unei noi maestru: păcat. Omul (masculin și feminin), a murit la Dumnezeu, singura persoană care a avut comuniune.

După ce omul a murit la Dumnezeu, Dumnezeu a stabilit durerea în concepția femeii și că omul ar mânca sudoarea fruntii sale până când a revenit la țărâna pământului, fiind stabilit moartea fizică, atunci când oamenii își pierd comuniune cu cei dragi .

În timp ce în Eden înainte infracțiunii, Adam a fost vii pentru Dumnezeu și păcatul nu intrase încă în lume. După păcătuind, Adam a murit la Dumnezeu, și a plecat să trăiască în păcat. Cei care trăiesc în păcat sunt morți față de Dumnezeu, și vice-versa. Dacă omul se pogoară în țărână fără Hristos, va fi pentru totdeauna despărțit de Dumnezeu.

Destul De Corect

Când Biblia spune că Dumnezeu este doar, să spunem că Dumnezeu este măsura absolută de dreptate și echitate. Acest atribut este observat de mai mulți factori, cum ar fi:

1. Dumnezeu nu minte;

2. Dumnezeu nu se schimbă;
3. inculpatul nu are loc nevinovați;
4. Pedeapsa este doar persoana infractorului;
5. Nu acceptați mită;
6. Legile Lui sunt expresii ale naturii Sale;
7. oprimă Nimeni.

Dreptatea și judecata lui Dumnezeu a fost găsit în Eden, când Dumnezeu dă o poruncă a primului om într-un loc perfect “, din orice pom din grădină poți să mănânci în mod liber, dar din pomul cunoașterii binelui și răului, nu veți mânca ; în ziua în care mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 1:16 -17).

Porunca din Eden este sfântă, dreaptă și bună că a fost implicat libertate a omului (din orice pom din grădină poți să mănânci în mod liber ...), precum și grija lui Dumnezeu (... dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care mânca din el, vei muri negreșit).

Ordinul interzice omul din pomul cunoașterii binelui și răului pentru consecințele (muri), și nu prin opresiune. Porunca a fost destinat pentru a păstra libertatea și comuniunea dintre Creator și creatura, da informațiile necesare pentru ca omul ar putea fi ghidate.

Cuvântul lui Dumnezeu este expresia adevărată (de ceea ce este real, ceea ce este eficient), astfel că atunci când un om și-a exercitat libertatea lui și a mâncat din pomul cunoașterii, a fost afectată de consecințele: omul a devenit înstrăinați de Dumnezeu (mort) și, în funcție de ceea ce a fost intrinsec pomul cunoașterii binelui și răului omul a ajuns ca Dumnezeu (cunoașterii binelui și răului).

Dumnezeu este imuabil, nu poate să mintă și Cuvântul Lui nu se va întoarce gol “În speranța de viață veșnică, pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis înainte de veșniciei” (Tit 1: 2); “Dacă suntem necredincioși, el rămâne credincios: el nu a putut să se nega” (2 Timotei 2:13).

Dacă Dumnezeu întors pe cuvântul său rămas în comuniune cu omul după fapta, Dumnezeu nu ar fi puternic, credincios, doar și imuabil. În primul rând pentru nerespectarea cuvântul său fiind ferm și credincios. În al doilea rând, din cauza prima, ar fi copleșitoare omul care, prin consumul de fructe de cunoștințe de copac bine și rău, demonstrat în mod clar că el nu avea încredere în Dumnezeu și nu a vrut să rămână în comuniune cu el.

Păstrați omul în comuniune după fapta ar fi arbitrară și opresivă de Dumnezeu. În cazul în care pedeapsa nu a fost aplicată Cuvântul lui Dumnezeu ar înceta să fie adevărat, așa că ar fi demn de încredere. Deoarece încredere care nu a dispus de cuvânt?

Justiție

Ca omul nu a ascultat, pedeapsa nu a putut trece omul, ca și în cazul în altul suferă pedeapsa în locul păcătosului nu ar fi dreptate, deoarece corect este sufletul că păcatele suferi consecințele **“Și Domnul a zis lui Moise: Oricine a păcătuیت împotriva mă, voi șterge din cartea mea”** (Ezechiel 32:33); **“Sufletul care păcătuiește, acela va muri”** (Ezechiel 18:20).

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu spune, **“te păstra departe de cuvinte mincinoase, și nu-l omoare pe nevinovat și drept, pentru că nu va justifica cei răi”** (Ex 23: 7). Dacă Dumnezeu a declarat doar răi, nu ar fi corect.

Rețineți că Dumnezeu nu extermina pe cel drept împreună cu cel rău când executați judecata: **“Departa de tine pentru a face în acest fel, pentru a omori pe cel cu cei răi, că cel drept trebuie să fie cât rău, în prezent nu de la tine, Judecătorul tuturor. pământ?”** (Geneza 18:25).

Acum, înainte de a se apropie de soluția dată de condiția

omului în supunere față de modul plin de har de păcat, în primul rând, este necesar să înțelegem cum ai rezolvat problema lui Dumnezeu declară neprihănit pe cel rău “Dar celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce justifică nelegiuții, credința lui i se socotește pentru dreptate” (Romani 4: 5).

Înainte ca Dumnezeu să justifice om întâlnit prima dată dreptatea Lui “Pentru a arăta dreptatea lui în momentul de față, în așa fel încât el ar putea fi doar și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). Ce dreptate a fost îndeplinită? Stabilite prin lege acordate în Eden, care este sfânt, drept și bun, pentru că rezultă că sufletul care păcătuiește, acela va muri. Prin urmare maxim: plata păcatului este moartea (Romani 6:23), și cum toți au păcătuit prin a fi în coapsa lui Adam, toți au fost supuse păcat, pentru că de moarte “**Boldul morții este păcatul, și puterea păcatului este Legea**” (1 Cor 15:56).

Deoarece Adam a păcătuit și păcatul a intrat în lume, toate sunt morți în greșelile și păcatele, pentru că toți au păcătuit. Toți oamenii sunt înstrăinați de Dumnezeu, iar în cazul în care se pogoară în țărână, în urma hotărârii de mare tron alb pierdut pentru eternitate (Efeseni 2: 1, Romani 3:23; Romani 5:12).

Această realitate a fost descris de către Ioan Botezătorul în acest fel: “**Și acum, de asemenea, toporul este pus la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună, este tăiat și aruncat în foc**” (Matei 3:10), o recitind cuvintele anunțate de profetul Isaia: “**O voce a spus, Cry; Iar el a spus, Ce să strig? Orice făptură este ca iarba, și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Uscate iarba, iar floarea cade, suflare este Duhul Domnului. Cu siguranță oamenii sunt iarbă. Uscate iarbă, iar florile cad, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac**” (Isaia 40: 6-8).

Fără excepție, toți urmașii lui Adam sunt supuse pedepsei stabilit în Eden, înstrăinat de Dumnezeu, deci sunt rupte:

“Dar el a răspuns și a zis: Orice răsad, pe care Tatăl Meu cel ceresc nu la sădit, va fi dezrădăcinat” (Mt. 15:13).

Prima acțiune a lui Dumnezeu doar pentru a răscumpăra omul a fost de a înlocui neascultarea lui Adam prin ascultarea de ultimul Adam (Hristos). Fără actul de substituție: ascultarea de neascultare, nu ar mai exista dreptate și răscumpărare, pentru o ascultat și mulți au păcătuit, rezultă că, dacă o ascultat, mulți ar fi justificată (Romani 5:15). În cazul în care unul a adus moartea, doar pentru că ar fi posibil să se elimine moarte de instituire viata “Dar acum face cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a nimicit moartea și a adus la viață lumina și nemurirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1:10).

Fără actul de substituție, ascultare pentru neascultare, nu ar mai fi un mijloc de mântuire care nu anuleze natura dreaptă a lui Dumnezeu “Căci păcătoși cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcute așa, prin ascultarea unuia mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Romani 5:19).

Acest act de înlocuire, ascultare pentru neascultare, ar putea fi făcută numai de către cineva liber de păcat, precum și liber a fost primul om. Pentru a fi actul de substituție, Cuvântul Etern care era cu Dumnezeu și că totul a creat Sa făcut trup și a locuit printre oameni. În toate au rămas ca niște, sub rezerva aceleași suferințe și punctele slabe (Evrei 2:18).

Adam nu a ascultat într-un mediu perfect contrazice un singur ordin: “... Să nu mănânci” Cuvântul veșnic, atunci când în trup, în ciuda suferințelor, punctele slabe și ispitele împlinit toată neprihănirea, adică abroga orice lege sau proorocii (Matei 05:17). Ascultarea lui Hristos este demonstrată de faptul că el a murit în ordinea crucii Tatălui și ale morții “a fost găsit într-o formă umană, Sa smerit și Sa făcut ascultător până la moarte, moartea pe cruce” (Fil 2: 8; Evrei 5: 8).

Prin rezolvarea problemei justiției prin ascultarea lui Hristos (Evrei 10: 9 -10), deoarece Isus a fost supus în toate, prin trupul lui Hristos, Dumnezeu a deschis o cale nouă și vie pe care omul a avut acces la El “de o cale nouă și vie a deschis pentru noi prin vălul, care este, trupul Lui” (Evrei 10:20).

Sa deschis calea prin ascultare, și nu din cauza unui sacrificiu, pentru că Hristos Dumnezeu a spus: “Deci, venind în lume, El zice:, jertfă, nu ai dori, dar o ai trup-ai pregătit” (Evrei 10: 5). Este o greșeală să înțeleagă că mântuirea a fost din cauza lui Hristos voluntar pentru a oferi trupul în jertfă pentru trup Hristos oferă avut loc de fapt în ascultare de porunca Tatălui. Mântuirii este dat de ascultare lui Hristos, care în funcție de voința Tatălui turnat sufletul la moarte “Nimeni nu o ia de la mine, dar eu o dau de la mine însumi;. am putere so dau, și am putere să-l ia Această comandă am primit de la meu Tatăl “(Ioan 10:18).

Când auziți vestea bună a mântuirii și cred că Isus este Hristosul, păcătosul moare cu Hristos și este înmormântat. Pedeapsa stabilită este însă persoana infractorului, ca să creadă luat propria cruce și urmează după Hristos. Crezând în evanghelia păcătosul devine părtaș de carne și sânge al lui Hristos, astfel încât să fie în conformitate cu Hristos în moartea lui.

Dar ascultarea lui Hristos înlocuiește neascultarea lui Adam, și trupul lui Hristos a devenit un mod nou și viață de acces liber la Dumnezeu, prin moartea și învierea lui Hristos. Ce mai trebuie să răscumpărare a omului?

Lipsește om muri în păcatul care îndeplinește dispozițiile de drept acordat în Eden.

În cazul în care omul cade în țărână fără a crede în Hristos, se duce la eternitate pierdut, dar dacă omul crede că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, după Scripturi, moare cu Hristos și

este îngropat cu El (Romani 6: 3 -8) .

În moartea păcătosului la porunca neprihănirea lui Hristos în Eden este îndeplinită, deoarece moartea lui Hristos este înlocuitoare numai în raport cu crucea de pe Golgota, cu toate acestea, toți credincioșii devin părtași sângelui și cărnii lui Hristos, adică răstignesc eficient trupul păcatului și a poftelor sale, mor și sunt îngropate.

Dar, așa cum sa stabilit că bărbatul trebuie să moară, că Dumnezeu este drept și ferm stand cuvânt atunci când omul crede în Hristos moare și este îngropat cu Hristos.

Omul care a fost în viață de păcat și morți în greșelile și păcatele lui Dumnezeu după moarte cu Hristos, trebuie să trăiesc pentru Dumnezeu. Credinciosul în Hristos moare pentru păcat, astfel încât neprihănirea lui Dumnezeu este stabilit și omul este eliberat de stăpânul său fostul, păcat.

Harul uimitor

“Pentru a afișa în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus”
(Efeseni 2: 7)

Creștinul trebuie să înțeleagă cât de importantă este de a avea nici o contradicție între har și justiție a lui Dumnezeu. În zilele noastre sunt puțini creștini care pot discerne bine că nu există nici o contradicție în doar Dumnezeu declara drept pe cel stricat.

Acesta este cuvântul lui Dumnezeu, care garantează justificare pentru cei care cred în Hristos, cu toate acestea, nu ar fi ceva nedreptate în Dumnezeu, dacă nu ar exista răscumpărare pentru om. Din nou, atunci când un om moare cu Hristos, neprihănirea lui Dumnezeu este îndeplinită, deoarece îndeplinește cuvântul care a fost stabilit: “... muri”, și ar fi

unele nedreptate dacă numai comunitatea a fost înființată în eternitate și nu omul înviat împreună cu Hristos.

Aceasta este în cazul în care harul lui Dumnezeu este o dovadă minunată, cum să creadă în Hristos omul înstrăinat după moarte face merit să aibă părtășie cu Creatorul, care este, la viață și se ridică o nouă creatură în Hristos să fie "Chiar și atunci când eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos, (prin har sunteți mântuiți), și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus" (Efeseni 2: 5 -6).

Când credinciosul moare cu Hristos, trupul este mort, pentru că legătura cu păcatul este întreruptă doar de moartea celor care au slujit păcat, însă, cu toate că trupul a fost crucificat, este înviat de Duhul lui Dumnezeu "Și, dacă Hristos este în voi, trupul este mort într-adevăr, din cauza păcatului, dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat din morți Isus este în voi, Cel ce din morți înviat pe Hristos învia și trupurile voastre muritoare, prin Duhul său, care locuiește în voi" (Romani 8:10 -11).

Prin urmare, considerațiile pauline: "Pentru dragostea lui Hristos ne obligă, fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit" (2 Corinteni 5:14). Organismul a fost dominat de păcat să fi fost generate sămânță muritoare a lui Adam să fie răstignit (prin credința în Hristos) este un motiv pentru abandonarea bătrânului și pauză de obligațiuni cu păcatul (Romani 6: 6). Toți cei care cred de fapt mor împreună cu Hristos, astfel încât nimeni nu ar trebui să se refere la cea de a doua aspecte relevante carnea de păcat (2 Corinteni 5:16).

Acesta a fost comun pentru creștinii aduc aminte omul Hristos, cu toate acestea, nu a înțeles că omul care a fost răstignit, Dumnezeu La înălțat nespus, ia dat un nume care este mai presus de orice nume, supunerea El toate lucrurile (Evrei 2:

8).

Acesta a fost obișnuit să primii creștini facă referire la problemele de carne, cum ar fi: – “Sunt un evreu de Evrei”; Altele: – “Eu sunt sânge de roman, nu pentru că am cumpărat cetățenia romană”; Și totuși cei care: – “Sunt conștient că filosofia are locul de naștere în Grecia”, etc.

De aici imperativul: a nu o după trup, pentru toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos, un timp nou și o nouă viață, astfel încât nu s-au mai evrei, greacă, sclav, liber, de sex masculin, feminin, etc. (Gal 3:26 -29).

Organismul a fost dominată de păcat este de asemenea, numit vas pentru dezonoare, va vasul pregătit pentru distrugere (Romani 9:21 -22). Acum, fiecare om care vine în lume merge de Adam, ușa larg, creat din lut prin puterea lui Dumnezeu, cu toate acestea, din cauza semințelor lui Adam, produsul final de lut (vas) este dezonoare, la fel ca în navele Adam sunt la furie montate la distrugere.

Rețineți că atunci când apostolul vorbește despre puterea creatoare a lui Dumnezeu de a aduce omul în existență subliniază faptul că Dumnezeu are putere asupra lutului, nu pe nava. Despre lut Dumnezeu are putere, și face navele pentru a onora și dezonoare, dar ceea ce determină onoarea și dezonoarea a navelor sunt create: primul și ultimul Adam – Adam și Hristos.

Harul uimitor este că Dumnezeu, având putere peste lut, folosind aceeași masă ca și vasele pentru dezonoare au fost create pentru a face vase de cinste. Trupul păcatului care urma să fie condus de Duhul lui Dumnezeu care locuiește în ea, devine o navă de milă, creat pentru a onora “nu este olarul peste lutul, din aceeași frământătură de lut să facă un vas de cinste, și un alt dezonoare? Și dacă Dumnezeu, voind să arate furia lui și de a face cunoscut puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei pregătit pentru distrugere? Și

ca să facă cunoscut bogăția slavei Sale niște vase ale îndurării, pe care El a pregătit mai dinainte pentru slavă “(Romani 9:21 -23).

Pentru a învia pe cei care cred în Hristos Dumnezeu creează (bara) corect, iar apoi declară ce este starea de nou-născut: Fair. Aici se află esența justificare: Dumnezeu declară numai omul drept, atunci când omul este creat din nou în dreptate și sfințenie adevărată (Efeseni 4:24).

Bătrânul este niciodată justificată (declarat drept), pentru că Dumnezeu nu socotește pe păcătos neprihănit. Cu toate acestea, atunci când un om moare cu Hristos neprihănirea lui Dumnezeu este îndeplinită, iar puterea cuvântului Său, care este sămânță incoruptibil, Dumnezeu face plantație lui, care nu va fi deșărădăcinat, pentru cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac, precum și că termenul sunt generate (Mt 15:13; 1 Petru 1:25; 1 Ioan 2:17).

Bogățiile harului

“Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii ...” (Tit 1:11)

După ce a subliniat necesitatea de a creștinilor de a avea un comportament acceptabil în societate, care este, transportă, astfel încât să nu dea scandal pentru evrei, greci și nici Biserica lui Dumnezeu, apostolul Pavel dă motiv: harul lui Dumnezeu în Hristos mântuirea adus la toți oamenii!

Creștinii nu ar trebui să fie motiv de scandal (rușine) și nu ar trebui să fie rușine de Evanghelie, mărturia lui Hristos (2 Timotei 1: 8), este prin Evanghelie, care este puterea lui Dumnezeu și cuvântul de reconciliere, că omul este salvat “... prin puterea lui Dumnezeu care ne-a mântuit ...” (2 Timotei 1: 9); “Eu nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, pentru că

este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede ..." (Romani 1:16); "Asta este, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea, neimputându greșelile lor le-a spus, și-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări" (2 Corinteni 5:19).

Când vorbim de răscumpărare, mântuire, îndreptățire, sfințire, iertare, viață nouă, regenerare, ne apropiem de harul uimitor al lui Dumnezeu în Hristos Isus a demonstrat, de gratie omul este chemat (καλέσαντος / Kaleo) din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu, și cei care cred sunt transportate din întuneric în împărăția Fiului "Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce va chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2: 9); "Cine ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a transmis în împărăția iubirii Fiului Său" (Col 1,13).

Mulți sunt chemați (κλητοί = înrudit termen derivat din Kaleo), dar puțini sunt aleși, adică, mulți auzi invitația Evangheliei, dar puțini sunt cei care aud și cred. Mulți sunt rugați să intrați pe ușa cea îngustă, dar puțini sunt cei care îndeplinesc apelul (Mt 07:13).

Tot ce ne adresam aici se referă la harul uimitor al lui Dumnezeu, a anunțat de la Vechiul Testament, care participă toți oamenii în orice moment cred în Dumnezeu, care a anunțat răscumpărare "Ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite" (Romani 4: 7).

Dar cei care cred în timpul numit plinătatea neamurilor (Romani 11:25), sau plinirea timpului (Galateni 4: 4; Efeseni 1:10), iar harul minunat, există bogățiile harului, pentru că este dat credincioșilor o moștenire. În plus față de credincioșii în Hristos sunt mântuiți prin mila lui Dumnezeu, prin spălarea nașterii din nou și reînnoire, pentru că acestea au fost declarate drept, am fost, de asemenea, moștenitori ai lui Dumnezeu, coerdeiros cu Hristos (Tit 3: 7; Romani 8:17;

Romani 8:32).

Apelul (κλητοί = înrudit termen derivat din Kaleo) Evanghelia este o invitație pentru mântuire, și salvate în Hristos prin puterea lui Dumnezeu (Evanghelia) sunt "chemați la o viață sfântă" (καλέσαντος κλήσει). Apelul prin Evanghelie a fost dat plinirea timpului, deoarece apelul la o viață sfântă a avut loc în eternitate (înainte de veșnicii).

În timp ce cererea de Evanghelia urmărește mântuirea omului, viața sfântă are în vedere chiar scopul pe care Dumnezeu în Hristos.

Bogăția de grație este că toți cei care cred în Hristos, și sunt transportate la Împărăția Fiului, nu mai au o altă destinație, cu excepția cazului în care sunt copii ai lui Dumnezeu, astfel încât Hristos să fie întâiul născut dintre mai mulți frați (Romani 8:29) .

Conform scopului etern pe care Dumnezeu în Hristos să-L facă întâi născut dintre mai mulți frați este că Dumnezeu a stabilit înainte de veșnicii (predestinat), ca toți cei care au fost părtași sângelui și cărnii lui Hristos prin biserică, ar fi chipului de Isus, care este, ca El (1 Ioan 3: 1 -2).

Dumnezeu nu numai membrii predestinate ale trupului lui Hristos, Biserica, așa cum i-au ales, de asemenea, în fața lumii a început să fim sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1: 3). De condamnare, copiii lui Dumnezeu sunt sensibile, deoarece acestea sunt părtași ai naturii divine (1 Petru 1: 4).

Acum, bogățiile harului sunt acordate membrilor trupului lui Hristos în funcție de scopul pe care Dumnezeu a intenționat în Sine să conveargă toate lucrurile în Hristos (Efeseni 1:10; Efeseni 3:11). Prin stabilirea Hristos ca șef al corpului, care este Biserica, toate lucrurile converg spre Hristos din cauza copiilor lui Dumnezeu, care sunt ca El, El este proeminent: capul.

Articol original: A maravilhosa graça